

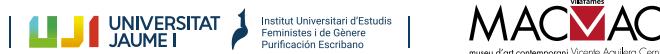
ARTEFACOS

LETICIA REIG

ARTEFACTOS

LETICIA REIG

Exposició del 9 de març al 9 de maig de 2019

LETICIA REIG O EL BARROC CONTEMPORANI

El Museu d'Art Contemporani Vicente Aguilera Cerni de Vilafamés (MACVAC) dona la benvinguda a l'obra de Leticia Reig, l'estètica barroca de la qual s'uneix a una visió contemporània del món que l'envolta. En aquesta ocasió són xiquetes i xiquets qui poblen unes fotografies amb bona dosi d'enigma i una elaboradíssima preparació, producte d'una manera de concebre la imatge en la qual l'atzar apunta només de manera ocasional.

Mirem aquestes imatges, detinguem-nos en els seus clarobscurcs, descobrim-hi la seu lluita i els seus misteris; sens dubte ens retornaran sensacions inesperades d'una artista que ha fet de l'estranyesa un dels motius pels quals lluita la seu càmera, una càmera que ens torna desprotecció i ens emboca al pensament. Però eixa atmosfera no s'aconsegueix tan sols mitjançant els elements literaris que apareixen en les obres. L'autora coneix molt bé els recursos formals que necessita la fotografia per a transmetre el que vol transmetre. En aquest sentit, ha emprat un preciosisme que podríem anomenar vuitcentista si no fóra perquè va ser el segle XVII qui va veure sorgir aquest moviment de caràcter barroc.

Des de fa uns anys, el nostre Museu reivindica el treball d'aquelles dones artistes que han sabut crear llenguatges antònims als camins fressats. En els dos anys que van precedir l'actual van visitar la sala 9 de l'edifici del Batlle Rossana Zaera i Victoria Cano. La primera, amb les seues «Llàgrimes als ulls dels peixos», i la segona, amb «La petjada dels sentits», van mostrar-hi força i emoció. També aquests qualificatius poden atribuir-se a les fotografies de Leticia i a la seu exposició «Artefactes». Potser el MACVAC, de manera inconscient, opta per propostes que d'una manera o l'altra expressen aqueixa posició. En tot cas –aquesta vegada sí de manera conscient– planteja exposicions que són exponents de la llibertat creativa, aqueixa llibertat que volem aconseguir en la nostra condició de dones lliures i conscienciades.

Rosalía Torrent
Directora del MACVAC

LETICIA REIG O EL BARROCO CONTEMPORÁNEO

El Museu d'Art Contemporani Vicente Aguilera Cerni de Vilafamés (MACVAC) da la bienvenida a la obra de Leticia Reig, cuya estética barroca se une a una visión contemporánea del mundo que le rodea. En esta ocasión, son niñas y niños quienes pueblan unas fotografías con buena dosis de enigma y una elaboradísima preparación, producto de un modo de concebir la imagen en la que el azar asoma solo de forma ocasional.

Miremos estas imágenes, detengámonos en sus claroscuros, descubramos su lucha y sus misterios; sin duda nos devolverán sensaciones inesperadas de una artista que ha hecho de la extrañeza uno de los motivos por los que lucha su cámara, una cámara que nos devuelve desprotección y nos arrastra al pensamiento. Pero esa atmósfera no se consigue tan solo a través de los elementos literarios que aparecen en las obras. La autora conoce muy bien los recursos formales que necesita la fotografía para transmitir lo que quiere transmitir. En este sentido, ha utilizado un preciosismo que podríamos llamar decimonónico si no fuera porque fue el siglo XVII quien vio surgir este movimiento de ambiente barroco.

Desde hace unos años, nuestro Museo reivindica el trabajo de aquellas mujeres artistas que han sabido crear lenguajes antónimos a los caminos trillados. En los dos años que precedieron al actual visitaron la sala 9 del edificio del Batlle Rossana Zaera y Victoria Cano. La primera, con sus «Lágrimas en los ojos de los peces», y la segunda, con «La huella de los sentidos», mostraron fuerza y emoción. También estos calificativos pueden atribuirse a las fotografías de Leticia y a su exposición «Artefactos». Quizá el MACVAC, de manera inconsciente, opta por propuestas que de una u otra manera expresan esa posición. En todo caso –esta vez sí de manera consciente– plantea exposiciones que son exponentes de la libertad creativa, esa libertad que queremos alcanzar en nuestra condición de mujeres libres y concienciadas.

Rosalía Torrent
Directora del MACVAC

First love, 76 x 100 cm

ARTEFACTES, de Leticia Reig NEGUIT I TENDRESA

Dora Sales

Institut Universitari d'Estudis Feministes i de Gènere Purificación Escribano, UJI

Un salt del cor... neguit i tendresa. Això vaig sentir, com un guspireig, la primera vegada que vaig veure les fotografies d'aquesta sèrie de Leticia Reig. Alhora, una sinapsi fugaç –ràpidament descartada–, em fa recordar les de Lewis Carroll, moltes d'elles inquietants, mostrant xiquetes de mirada i gest trist, entre elles Alice Liddell, en qui es va inspirar per a crear a *Alícia en terra de meravelles*. Però la sèrie de Leticia Reig abans de res em porta un ressò, que no sé explicar però que percep, de l'obra de la fotògrafa estatunidenca Mary Ellen Mark, qui va retratar incansablement i en to realista –emprant en primer lloc el blanc i negre– éssers socialment marginalitzats... joves sense llar a Seattle, artistes circenses, prostitutes a Bombai, persones amb malalties mentals...

Leticia Reig, amb mirada pròpia, ens ofereix més aviat una al·legoria, una sèrie d'imatges de pòsit metafòric que contenen retalls d'una història, i et fan pensar en coses que ja has vist o en les quals ja hi has pensat, perquè convivim amb elles de manera quotidiana. Potser sense parar-nos a reflexionar massa.

«Artefactes» s'articula com una sèrie de retrats protagonitzats per xiquetes i xiquets mancats de l'essència d'una infància lliure i plena. Xiquets i xiquetes que no juguen, desatesos, deixats a la seua sort, amb la companyia fútil, inerta, d'un telèfon intel·ligent o una tauleta tàctil. Ningú no somriu en aquestes fotografies. Quasi totes les mirades s'hi adrecen a la càmera. Quasi com demanant auxili.

Les fotografies se situen en un entorn de circ, també reflectit en la roba i el maquillatge, però transmeten una sensació de profunda soledat, que el que veiem està desubicat, com si pertanguera a enllloc. Aqueixa mirada a càmera dels i les qui les protagonitzen sembla demanar que es reconega la seua

existència més enllà de la cultura de l'espectacle a la qual la tecnologia i les xarxes socials han abocat a la infància amb massa freqüència avui dia.

Són imatges pertorbadores, tristes, descoratjadores i, per això, així mateix produeixen una profunda tendresa, ens mostren xiquets i xiquetes que en comptes de gaudir, han esdevingut de manera involuntària en protagonistes en un circ estrany, solitari, com abandonat. De totes les fotografies, que reclamen ser observades amb deteniment, per a mastegar cada detall, em commou profundament *Football*, amb aqueix xiquet xicotet, tan xicotet... assegut, aliè a l'entorn, immers en la pantalla del mòbil... aliè a la pilota de futbol, real, tangible, que jau oblidada a la vora.

Amb tot, la proposta de Leticia Reig em sembla profundament feminista, tenint en compte que el feminismisme té a veure amb la defensa de la persona en situació vulnerable. I hi ha poques etapes vitals més vulnerables que la infància. Aquesta sèrie fotogràfica convida a la reflexió, i a la preocupació. Ens recorda la importància de protegir les xiquetes i els xiquets d'un món fred, solitari, disconnectat de les emocions i les experiències reals, permanentment «connectat» a la tecnologia. L'artista mostra de manera implícita, per omissió, quelcom importantíssim: que en la infància el desitjable seria gaudir plenament de la llibertat, de la companyia, de la curiositat, de la interacció i del joc. I col·locar qualsevol mena d'artefacte tecnològic en mans d'una xiqueta o un xiquet mai suplirà el que de debò importa... el temps compartit que se'ls hi ha robat.

Apples, 100 x 76 cm

Breakfast, 100 x 76 cm

ARTEFACTOS, de Leticia Reig DESAZÓN Y TERNURA

Dora Sales

Instituto Universitario de Estudios Feministas y de Género Purificación Escribano, UJI

Un vuelco al corazón... desazón y ternura. Eso sentí, como un destello, la primera vez que vi esta serie de fotografías de Leticia Reig. Al tiempo, una sinapsis fugaz –rápidamente descartada– me hizo recordar las de Lewis Carroll, muchas de ellas inquietantes, mostrando niñas de mirada y gesto triste, entre ellas Alice Liddell, en quien se inspiró para crear a *Alicia en el país de las maravillas*. Pero la serie de Leticia Reig ante todo me trae un eco, que no sé explicar pero que percibo, de la obra de la fotógrafa estadounidense Mary Ellen Mark, que retrató incansablemente y en tono realista –empleando muy a menudo el blanco y negro– a seres socialmente marginalizados... jóvenes sin hogar en Seattle, artistas circenses, prostitutas en Bombay, personas con enfermedades mentales...

Leticia Reig, con mirada propia, nos ofrece más bien una alegoría, una serie de imágenes de poso metafórico que cuentan retazos de una historia, y te hacen pensar en cosas que ya has visto o en las que ya has pensado, porque convivimos con ellas de forma cotidiana. Quizás sin pararnos a reflexionar demasiado.

«Artefactos» se articula como una serie de retratos protagonizados por niñas y niños carentes de la esencia de una infancia libre y plena. Niños y niñas que no juegan, a quien nadie atiende, a quienes se ha dejado a su suerte, con la compañía fútil, inerte, de un *smartphone* o una *tablet*. Nadie sonríe en estas fotografías. Casi todas las miradas se dirigen a la cámara. Casi como pidiendo auxilio.

Las imágenes se ubican en un entorno circense, también reflejado en la ropa y el maquillaje, pero transmitiendo una sensación de profunda soledad, de que lo que vemos está desubicado, como si no perteneciese a ninguna parte. Esa

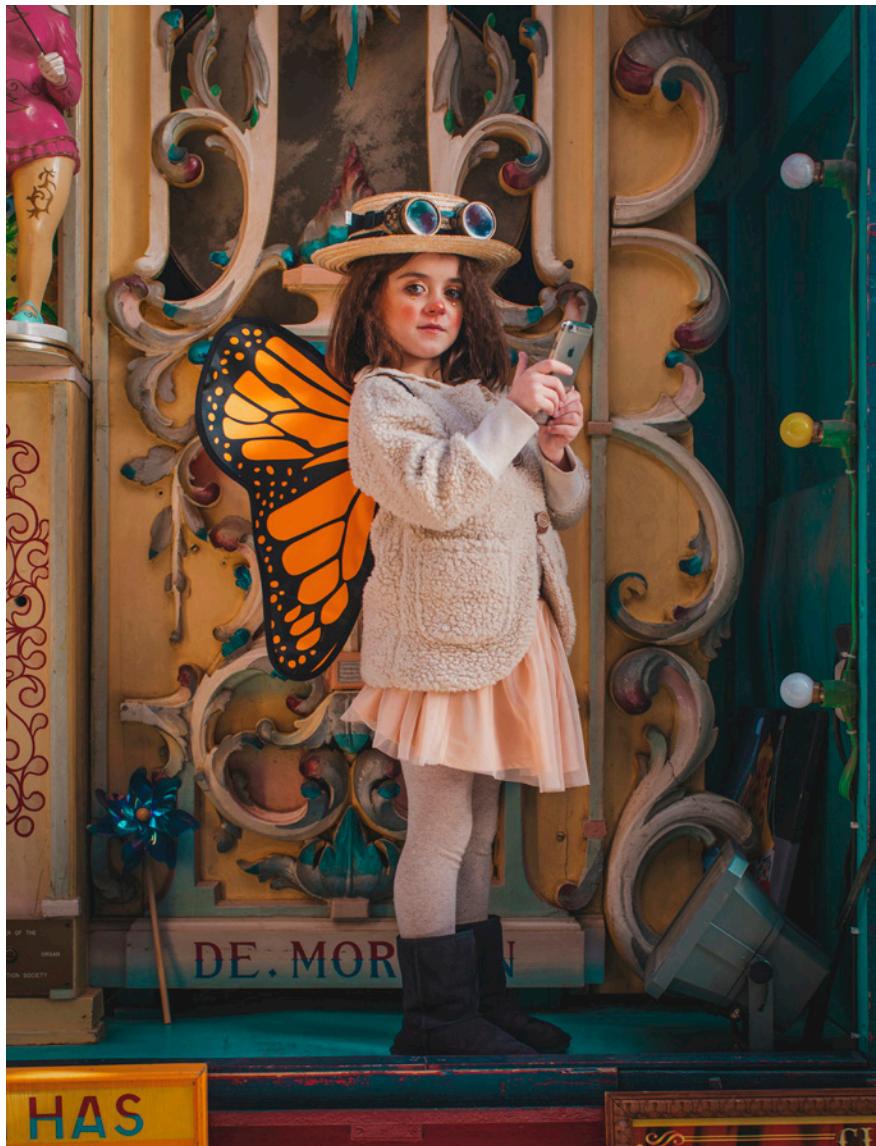
mirada a cámara de quienes las protagonizan parece pedir que se reconozca su existencia más allá de la cultura del espectáculo a la que la tecnología y las redes sociales han abocado a la infancia con demasiada frecuencia hoy en día.

Son imágenes perturbadoras, tristes, descorazonadoras, y por ello asimismo producen una profunda ternura, mostrándonos niños y niñas que, en lugar de estar disfrutando, se han convertido de forma involuntaria en protagonistas de un circo extraño, solitario, como abandonado. De todas las fotografías, que requieren ser observadas con detenimiento, para masticar cada detalle, me commueve profundamente *Football*, con ese niño pequeño, tan pequeño... sentado ajeno al entorno, inmerso en la pantalla del móvil... ajeno a la pelota de fútbol, real, tangible, que yace olvidada a poca distancia.

Con todo, la propuesta de Leticia Reig me parece profundamente feminista, teniendo en cuenta que el feminismo tiene que ver con la defensa de la persona que se halla en situación vulnerable. Y hay pocas etapas vitales más vulnerables que la infancia. Esta serie fotográfica invita a la reflexión, y a la preocupación. Nos recuerda la importancia de proteger a las niñas y los niños de un mundo frío, solitario, desconectado de las emociones y las experiencias reales, permanentemente «conectado» a la tecnología. La artista muestra de forma implícita, por omisión, algo importantísimo: que en la infancia lo deseable sería disfrutar plenamente de la libertad, de la compañía, de la curiosidad, de la interacción y del juego. Y colocar cualquier tipo de artefacto tecnológico en manos de una niña o un niño jamás suplirá lo que de verdad importa... el tiempo compartido que se les ha robado.

Football, 76 x 100 cm

Spring equinox, 100 x 76 cm

ARTEFACTES

Juncal Caballero Guiral

Universitat Jaume I de Castelló

Aquesta sèrie fotogràfica de Leticia Reig ens endinsa en un món tenebrós i profundament asfixiant. Els personatges infantils que poblen els envelats circenses són l'excusa que permet a la fotògrafa mostrar-nos la pèrdua d'il·lusió i d'imaginació, mitjançant la unió a uns objectes que ací es tornen aterrídors i sinistres: els aparells mòbils. El circ, lloc de diversió i de fantasia en la infància, té no obstant això un component ombriu per a les persones que ja estem en l'etapa adulta. Si, a més, les persones que l'habitén són xiquets i xiquetes, arribem a estremir-nos davant de la possibilitat que la seua infància puga quedar congelada en les inestables cordes d'un trapezi.

En aquestes imatges, els més menuts acaben convertits en uns personatges més dins de l'espai en el qual se situen i dels objectes que els rodegen. Estan retratats amb objectes indispensables en la infància: peluixos, pilotes, calidoscopis... objectes, tots aquests, que ens permetien, amb els nostres pocs anys, somniar amb un món fantàstic on tot era possible: volar, viatjar per l'espai... i fins i tot guanyar un mundial de futbol. Tot això ens permetia compartir fantasies i il·lusions amb amics i amigues. Les fotografies, no obstant això, ens mostren la pèrdua d'il·lusió pels jocs grupals i els objectes personals, i converteixen aquests xiquets i aquestes xiquetes en súbdits d'un món virtual. La interacció amb altres personatges a través de la tecnologia es torna febril i convulsa. Tot i que els telèfons ens van permetre –encara avui segueixen fent-ho– comunicar-nos amb persones que, per diferents motius, no es trobaven prop, l'avanç tecnològic, els jocs虚拟 i les xarxes socials, ens han convertit en simples titelles d'un món irreal.

Leticia ens confronta a les nostres pors i angoixes però, sobretot, a una realitat perversa. L'espectador o l'espectadora adulta es veuen reflectits en aqueix món infantil sense fantasia i, fins i tot, sense vitalitat. El circ, les

disfresses, els pallassos, els joguets són el reflex d'una expectativa de diversió adulta que en la infància actual ja no pareix funcionar; les regles de joc i les formes d'interactuar han canviat, i ara s'afavoreixen les relacions virtuals. La part sinistra d'aquestes imatges radica en uns protagonistes infantils que són el reflex d'una societat adulta. La infància mimetitza de manera robòtica el comportament del món adult.

Tot i que l'exposició es compon de tota una sèrie fotogràfica, amb imatges que ens porten per les variades escenes que ens proporciona un circ, a nosaltres ens agradarària centrar-nos en dues realment inquietants: *Shopping Day* i *Football*.

En la primera d'aquestes ens trobem amb una xiqueta quasi adolescent que ens mira fixament. Un xicotet detall ens crida l'atenció –i no és el telèfon mòbil que sosté en la mà dreta, sinó els fils dels quals penja com si fóra un titella. La xiqueta ha perdut el control sobre ella mateixa i sobre el seu entorn i es veu atrapada per una tecnologia que la supera. Paradigmàtic és el títol, *Shopping Day*, ja que, aparentment, ens permet pensar en una acció quotidiana i divertida. Però el vagareig d'una botiga a una altra, l'alegria en veure l'objecte anhelat, tocar-lo, olorar-lo i sentir-lo ja no existeix. Tant la xiqueta com el mòbil que l'acompanya ens acosten al món de les compres virtuals. La xiqueta no és més que un xicotet titella mogut al caprich d'un xicotet aparell.

D'altra banda, *Football* (fotografia a la qual també s'al·ludeix en un altre escrit d'aquest catàleg) ens mostra un xiquet més xicotet que la protagonista de la foto anterior. Assegut en els esgraons d'una caravana de fusta, únicament para atenció al telèfon mòbil. Els dits recorren amb ànsia la pantalla mentre una pilota espera el moment de ser utilitzada. El xiquet no pareix adonar-se'n que l'objecte esfèric i de color blau es troba enfrot d'ell; és més, pareix no reconèixer-hi moments quotidians plens de camaraderia, rialles i diversió.

Totes les imatges mostren els xiquets i les xiquetes sols i soles i en espais sense vida. La infància i el món del circ són el pretext que ací ha utilitzat Leticia Reig –en unes fotografies d'una qualitat excepcional– per a obligar-nos a repensar-nos novament i a entendre com el món virtual i tecnològic ha acabat dirigint, en certa manera, les nostres pròpies vides.

Sunset, 100 x 76 cm

Nanny, 100 x 76 cm

ARTEFACTOS

Juncal Caballero Guiral
Universitat Jaume I de Castelló

Esta serie fotográfica de Leticia Reig nos adentra en un mundo tenebroso y profundamente asfixiante. Los personajes infantiles que pueblan las carpas circenses son la excusa que permite a la fotógrafa mostrarnos la pérdida de ilusión y de imaginación, uniéndolos a unos objetos que aquí se vuelven aterradores y siniestros: los aparatos móviles. El circo, lugar de diversión y de fantasía en la infancia, tiene sin embargo un componente sombrío para los que ya estamos en la etapa adulta. Si, además, quienes lo pueblan son niños y niñas, llegamos a estremecernos ante la posibilidad de que su infancia pueda quedar congelada en las inestables cuerdas de un trapecio.

En estas imágenes, son los más pequeños quienes acaban convertidos en unos personajes más dentro del espacio en el que se sitúan y de los objetos que les rodean. Están retratados con objetos indispensables en la niñez, peluches, pelotas, caleidoscopios... objetos, todos ellos, que nos permitían, con nuestros pocos años, soñar con un mundo fantástico donde todo era posible: volar, viajar por el espacio... e incluso ganar un mundial de fútbol. Todo ello nos permitía compartir fantasías e ilusiones con amigos y amigas. Las fotografías, sin embargo, nos muestran la pérdida de ilusión por los juegos grupales y los objetos personales, convirtiendo a esos y esas niñas en súbditos de un mundo virtual. La interacción con otros personajes a través de la tecnología se torna febril y convulsa. Si bien los teléfonos nos permitieron –aún hoy siguen haciéndolo– comunicarnos con personas que, por diferentes motivos, no se encontraban cerca, el avance tecnológico, los juegos virtuales y las redes sociales, nos han convertido en meros títeres de un mundo irreal.

Leticia nos enfrenta a nuestros miedos y angustias pero, sobre todo, a una realidad perversa. El o la espectadora adulta se ven reflejados en ese mundo infantil carente de fantasía e, incluso, de vitalidad. El circo, los disfraces, los

payasos, los juguetes son el reflejo de una expectativa de diversión adulta que en la infancia actual ya no parece funcionar; las reglas de juego y las formas de interactuar han cambiado, favoreciéndose las relaciones virtuales. Lo siniestro de estas imágenes radica en unos protagonistas infantiles que son el reflejo de una sociedad adulta. La infancia mimetiza de manera robótica el comportamiento del mundo adulto.

Si bien la exposición se compone de toda una serie fotográfica, con imágenes que nos llevan por las variadas escenas que nos devuelve un circo, a nosotras nos gustaría centrarnos en dos realmente inquietantes, *Shopping day* y *Football*.

En la primera de ellas nos encontramos con una niña casi adolescente que nos mira fijamente. Un pequeño detalle llama nuestra atención –y no es el teléfono móvil que sostiene en su mano derecha, sino los hilos de los que pende como si de una marioneta se tratara. La niña ha perdido el control sobre ella misma y sobre su entorno, viéndose atrapada por una tecnología que le supera. Paradigmático es el título, *Shopping day*, ya que, aparentemente, nos permite pensar en una acción cotidiana y divertida. Pero el correteo de una tienda a otra, la alegría al ver el objeto ansiado, tocarlo, olerlo, sentirlo ya no existe. Tanto la niña como el móvil que le acompaña nos abocan al mundo de las compras virtuales. La niña no es más que un pequeño títere movido al antojo de un pequeño aparato.

Por otra parte, *Football* (fotografía a la que también se alude en otro escrito de este catálogo), nos muestra un niño más pequeño que la protagonista de la foto anterior. Sentado en los escalones de una caravana de madera, únicamente presta atención al teléfono móvil. Sus dedos recorren con ansia su pantalla mientras una pelota aguarda el momento de ser utilizada. El niño no parece percibirse de que el objeto esférico y de color azul se encuentra frente a él; es más, parece no reconocer en él momentos cotidianos llenos de compañerismo, risas y diversión.

Todas las imágenes muestran a los niños y a las niñas solos y solas y en espacios sin vida. La infancia y el mundo circense son el pretexto que aquí ha utilizado Leticia Reig –en unas fotografías de una calidad excepcional– para obligarnos a repensarnos de nuevo y a entender cómo el mundo virtual y tecnológico ha acabado dirigiendo, en cierta medida, nuestras propias vidas.

Trip to grandparents' house, 100 x 76 cm

Shopping Day, 100 x 76 cm

Holidays, 100 x 76 cm

Player 1, 100 x 76 cm

Player 2, 100 x 76 cm

Last words, 76 x 76 cm (x 2)

Inés, Martina, Martina, Narelle, Norah, Esteban, Valeria, César, Oliver, Daniella, gràcies per la vostra essència, per no ser xiquets d'artefacte malgrat aquestes fotos. Gràcies als vostres papàs i mamàs, per mantenir-vos somiant desperts, gràcies pel vostre valuós temps.

A tots els que m'heu donat suport i contagiat il·lusió i art en aquest projecte: Ismael, Eva, Rebecca, Virginia, Inma Five, Irene, Bárbara, Sandri, Carmen, María, Maribel (Zulo Blanco), Sergio (Crea tus cuadros), Joan (Drip Studios), Rosalía i Juncal. Gràcies!

Inés, Martina, Martina, Narelle, Norah, Esteban, Valeria, César, Oliver, Daniella, gracias por vuestra esencia, por no ser niños de artefacto a pesar de estas fotos. Gracias a vuestros papás y mamás, por mantenerlos soñando despiertos, gracias por vuestro valioso tiempo.

A todos y todas que me habéis apoyado y contagiado ilusión y arte en este proyecto; Ismael, Eva, Rebecca, Virginia, Inma Five, Irene, Bárbara, Sandri, Carmen, María, Maribel (Zulo Blanco), Sergio (Crea tus Cuadros), Joan (Drip Studios) Rosalía y Juncal ¡Gracias!

LETICIA REIG

www.leticiareig.com

Leticia Reig naix a València (1983) on es desperta la seu atracció per l'art. El dibuix i la pintura la captiven. Experimenta i estudia des de ben jove, aprenent la particularitat de la forma i de mirar. Ingressa en la Facultat de Belles Arts, però el seu interès per la fotografia com a mitjà d'expressió la porta a estudiar Imatge i disseny gràfic. És membre fundador del grup Artevalencia. Seleccionada en 2013 per Google per a presentar al costat d'altres 44 artistes de tot el món el projecte Google Open Gallery. L'any 2012 obri al públic el seu primer estudi a Benicàssim (Castelló), on comença a despuntar com a retratista. En 2016 el trasllada a València, la seua ciutat natal, on aconsegueix conjuminar la fotografia social amb el seu treball més personal. En 2018 és nomenada fotògrafa de l'any de família i xiquets per Photoforum.

Leticia Reig nace en Valencia (1983) donde desarrolla su atracción por el arte. El dibujo y la pintura la cautivan, experimenta y refuerza con estudios desde bien joven, aprendiendo la particularidad de la forma y del mirar. Ingresa en la Facultad de Bellas Artes pero termina por decantarse por la fotografía como medio de expresión, lo que le lleva a estudiar Imagen y diseño gráfico. Leticia es miembro fundador del grupo Artevalencia. Seleccionada en 2013 por Google para presentar junto a otros 44 artistas de todo el mundo el proyecto Google Open Gallery. En el año 2012 abre al público su primer estudio en Benicàssim (Castellón) donde comienza a despuntar como retratista. En 2016 traslada su estudio a Valencia, su ciudad natal, donde consigue aunar la fotografía social con su trabajo más personal. En 2018 es nombrada fotógrafa del año de familia y niños por Photoforum.

Exposicions / Exposiciones:

Las 7 Estaciones del Ermitaño. Sala Melchor Zapata. Benicàssim, 2011

La Pepa. Sala Melchor Zapata. Benicàssim, 2012

Morfeo. Las Naves, Centro de Creación de Arte Contemporáneo. Valencia, 2012

Muestra de Arte contemporáneo Artevalencia. Benicàssim, 2013

Onírica. Exposición junto a Álex Alemany. MABE Benicàssim, 2014

Empaper-Art. Exposición colectiva. Galería Octubre. Castellón, 2014

Artefactes. Leticia Reig

Exposició del 9 de març al 9 de maig de 2019

Organitza:

MACVAC. Museu d'Art Contemporani Vicente Aguilera Cerni de Vilafamés i
Institut Universitari d'Estudis Feministes i de Gènere Purificación Escribano

Comissària:

Juncal Caballero Guiral

Textos:

Dora Sales Salvador
Juncal Caballero Guiral
Rosalía Torrent

Traduccions:

Valencià: Servei de Llengües i Terminologia. Universitat Jaume I

Disseny i maquetació:
Drip Studios, SL

Fotografia:

Leticia Reig Studio

Impressió:

Impremta Canós, SL

Col·labora: **COLOROBBIA**

ISBN:

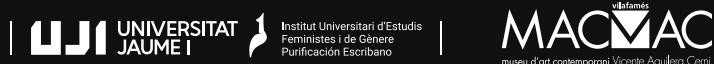
978-84-09-09532-2

Dipòsit legal:

CS 192-2019

© Dels textos, les seues autors

© De les imatges, Leticia Reig

AJUNTAMENT
DE VILAFAMÉS

